

JONATHAN AMES

SOSEM
VOLTÁL
ITT

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

JOE ÉREZTE, hogy van valami a háta mögött. Érezte az élet jelenlétét és az erőszak közelségét. Ez a megérzés, ez az érzékenység segítette, hogy időben megperdüljön, és elkapja a vállára lesújtó gumibotot. Még mindig jobb, mintha a tarkóján éri az ütés.

Ráadásul a bal vállára sújtott le a gumibot, ő pedig jobbkezes volt, így amikor szembeke-
rült a támadójával, meg tudta ragadni a férfi csuklóját, mielőtt az újra csapást mért volna rá a kellemetlen fegyverrel. Ott álltak szemtől szemben, ugyanolyan magasan. Joe a homlokával, mintha egy téglá lenne, célba vette a férfi ornyergét, és szilánkjaira törte a csontot. A férfi az izzó fájdalomtól elvakulva kétrét

görnyedt. Joe sebesen felrántotta a térdét, és az állkapcsát is könnyörtelenül szétroncsolta.

A férfi élettelenül elterült, mintha elvágták volna a vezetékeket a testében, de lélegzett.

Joe sietve szétnézett. Egy sikátorban volt, egy autónak épp elég széles sikátorban. A lepukkant szálló személyzeti bejáróján át lépett ki a mellékutca közepére, rajta kívül egy teremtet lélek sem járt a környéken. Senki sem látta. A sugárútról beszűrődött az utcai lámpák fénye, de a sikátor többnyire homályba burkolózott.

Megrázta a karját, hogy életet leheljen belé – a gumibottól elzsibbadt az egész végtagja –, majd egy kuka mögé vonszolta a testet, és sietősen átkutatta a könnyű, kék viharkabát zsebeit. Az áldozat profi. Se pénztárca. Se igazolvány. Csak kulcsok és úgy kétszáz dollár összecsíptetve. Ácsi, egy mobiltelefon! Akkor mégsem teljesen profi. Vele ellentétben fel sem

merült benne, hogy veszíthet, fel sem merült benne, hogy űzött vaddá válhat. Joe sosem tartott magánál mobiltelefont.

Szemügyre vette a gumibotot. Szolgálati fegyver. Nyilván egy korrupt zsarú Cincinnati peremvárosából, a nagyvárosban feketézik, ahol senki sem ismeri fel az arcát. Akárki küldte is, nem akarja őt holtan látni. Legalábbis egyelőre nem. Csak előállítani és kihallgatni. A zsarúnak meg bizonyára van egy társa, aki egy kocsiban vár a telefonhívásra. Persze gyanút fog, ha a sikátorban parkol egy jármű, ezért a zsarú alighanem egy öblös kapualjba húzódott be, hogy ne legyen szem előtt. Nyilván azt tervezte, leüti, aztán rácsörög a társára. A testét bedobják az autóba, és leszállítják a górénak. Ez volt a terv. Nem jött be.

Átfutotta az utoljára küldött sms-t: *„Ne állítsd le a motort! Gyorsan el kell pucolnunk!”*

„*Vettem*”, jött a válasz. Valószínűleg két korrupt zsaru.

A sikátor egyirányú. Vagyis a zsaru társa tőle balra várakozik tétlenül, hogy késlekedés nélkül begördüljön, s ne kelljen megkerülnie a háztömböt. Habozott. Készen állt, hogy eltűnjön Cincinnatiből. A feladatát elvégezte, kiszabadította a lányt. Nem kell a járműben rostokoló embert likvidálnia. Az informátora beköpte, megadta a zsaruknak, hol szállt meg, sőt azt is, hogy a személyzeti bejárón át közlekedik, de ez minden, csupán ennyi van az informátor birtokában.

Számba vette, mi maradt a szobájában: egy fogkefe, egy új kalapács, egy táska és egy váltás ruha. Semmi említésre méltó, semmi azonosítható. Azért indult, hogy harapjon valamit. Másnap akart odébbállni, de jobb lett volna, ha a munka végeztével azonnal szedi

a sátorfáját. *Végzetes hanyagság!*, futott át a fején. *Mi a búbanat bajom van?*

A zсарu társa nemsokára a keresésére indul. Csakhogy ő nem akar több verekedésbe bonyolódni, mert az ember nem győzhet mindig. Úgy vélte, ezek ketten csak azt akarták kiszedni belőle, miként akadt a nyomukra és követni fogják-e mások, aztán végeztek volna vele. Neki mégsem kell kiiktatnia őket csak azért, mert tudni akarnak bizonyos dolgokat. Ő csak egy ember, nem a teljes igazságszolgáltatás. *Ennyi elég*, gondolta. *A lány megjárta ugyan a poklot, de már szabad.*

Ezzel a gondolattal fogta magát, és eliramodott a másik irányba. Kikukkantott, és szétnézett. A sikátornak ezen a végén nem örködött harmadik ember. Senki sem ült a környéken parkoló autókban, senki sem strázsált a szomszédos kapualjakban ajtónállót játszva. Kilépett a főutcára, és elindult. A végéhez kö-

zeledett az október, a levegőbe kornyadozó virágok édeskés illata vegyült. Eszébe jutott a múlt, amikor boldog volt. Több mint két évtizede.

Észrevett egy zöld taxit. Szerette a Cincyben közlekedő taxikat. Özönvíz előtti batárok voltak agg sofőrökkel. A múlt érzése lengte be őket. Beszállt.

– A repülőtérré! – mondta az összecsíptett pénzköteget morzsolgatva. Busás borralvalóval jutalmazza majd a sofőrt.

* * *

JOE ÁGYBAN HEVERT AZ ANYJA HÁZÁBAN. Öngyilkos gondolatok kavargtak a fejében. Az efféle gondolatok metronómként határozták meg az élete ritmusát. Sosem szűntek meg, mindig verték a taktust. Egész nap, minden

egy percben ott motoszkált benne, hogy meg kell ölnie magát.

Felkeléskor és lefekvéskor még részletesebben rajzolódtak ki elméjében e gondolatok. Tisztában volt vele, hogy időpocsékolás – várnia kell, míg anyja jobblétre szenderül –, mégsem bírta megállni. Ez volt a kedvenc története. Az egyetlen, amelynek kétségbevonhatatlanul ismerte a befejezését.

Az utóbbi hetekben megjelent benne a víz motívum. Újabbán azt fontolgatta, hogy éjnek évadján, dagály idején a Verrazano hídról a Hudsonba veti magát, hogy az erős áramlatok kisodorják a nyílt tengerre. Nem akarta, hogy a hullája bárkinek kellemetlenséget okozzon.

Régen, amikor először kilépett a tengerészgyalogságból, még jóval az előtt, hogy visszaköltözött az anyjához, majdnem megtette. Mivel a tengerészgyalogság quanticói bázisára

nem térhetett vissza, egy motelben kötött ki Baltimore-tól kőhajításnyira. Napokon át magányosan döntötte magába a whiskyt, és újra meg újra ugyanarra a három vetítésre ült be a moziban. Aztán a motelben egy éjjel bevett egy marék altatót, a fejére húzott néhány réteg műanyag szatyrot, és körbetekerte a nyakát ragasztószalaggal, hogy lezárja a szatyrok száját. Lassan úrrá lett rajta az érzés, hogy semmivé foszlik, árny kúszik elméje távoli szegletébe, s egy belső hang azt súgja: *Minden rendben! Mehetsz! Sosem voltál itt igazán!*

Ekkor kétségbeesetten tépni, szaggatni kezdte a szatyrot, és gyomormasszázst alkalmazott saját magán. Innentől fogva többé sem hullát, sem felfordulást nem hagyott hátra a történetben. Az szégyen lenne, és gyalázat. Amikor ideje távozni, az tényleg távozás legyen – teljes törlés. Tehát nyelje el a tenger. Annak nem számít, hogy eggyel több vagy

kevesebb hulladék merül el benne. Máshoz pedig nem fordulhat.

* * *

HALLOTTA, HOGY LENT NESZEZ AZ ANYJA. Felkelt, lenyomott száz fekvőtámaszt, és csinált száz felülést. Ez volt a reggeli rituáléja. Ez, a rengeteg gyaloglás és a kézilabda lehető leggyakoribb szorongatása jelentette számára a testmozgást. Különösen nagy hangsúlyt helyezett arra, hogy erős legyen a keze. Kapóra jött az ökölharcban. Eltöröd az ellenfeled ujját, és rögtön előnyre teszel szert. A legádázabb bunyós is megretten, ha kettéroppantják az ujjait, márpedig az ökölharcban, akár csak a táncban, gyakran fogod a másik kezét.

Tehát fegyver a keze. Fegyver az egész teste, kegyetlen, mint egy baseballütő. Százkilencven centis magasságára egy deka zsírfelesleg

sem rakódott. Negyvennyolc éve ellenére kreol bőre még mindig sima volt, és a valós koránál fiatalabb külsőt kölcsönzött neki. Hollófekete haja a halántéknál hátrahúzódott, csak egy késhegy alakú, kis ék maradt elől. A haja hossza megfelelt egy eltávozáson lévő tengerészgyalogosénak.

Származását tekintve félig ír volt, félig olasz. Hosszú, horgas orra mellé mélyen ülő, hátborzongató, kelta kék szem társult, a színét leszámítva olaszos vágású. Gyászos, magába forduló arca felett a széles homlok ugyancsak fegyverként szolgált, túl méretes, hosszú állkapcsa ásólapátot formázott. Elfedte, valahányszor biztonsági kamerák előtt haladt el. Arca többi részét egy fekete baseballsapka alá rejtette, melyet állandóan viselt. Összességében véve nem volt visszataszító, de szemrevaló sem. Inkább csak más. Álarc, melyet letépett volna, ha tud. Tisztában volt vele, hogy

nincs ki mind a négy kereke, ezért szigorúan fegyelmezte magát, hol rabot, hol börtönőrt játszott.

Nadrágba és pólóba bújt, majd lement a konyhába reggelizni. Anyja otthonkában és papucsban ült az ablaknál, s türelmes mozdulatlanságban, tekintetét az ajtóra szegezve várta az érkezését. Kikészítette a tányért az asztalra. Nyolcvanéves korára anyja egészen összement, a mediterrán özvegyasszonyokra hasonlított. Genovában, ahol született, feketebe öltözne. Azon a vidéken az özvegyasszonyok úgyszólván apácává válva töltik életük csendes, elhúzódó végét.

Ezüstszürke haját kontyba fogta, szinte egész arcát elfedte a nagy szemüveg. Kerek, szomorú, fakó arca volt. A haját évek óta nem vágatta, s amikor kibontotta, egészen a derekáig ért. Joe egyszer tanúja volt, hogy otthonkában áll a fürdőszobában – az ajtó résnyire

nyitva –, és fejét a mosdókagylóba hajtva samponozza, majd felegyenesedik, hátraveti a haját, mint valami fiatal menyecske, és a haja hosszú ezüstös húrként ívbe feszül. Lélegzetelállítóan fenséges látványt nyújtott. Káprázatos nő volt egykor.

Az asszony lassan felemelkedett, hogy kitöltse fiának a kávéját és megsüsse a tojást. A szemüveg mögül szerető gyengédséggel villantotta fiára a szemét, de nem mosolygott. Ez a pillantás jelentette Joe életében az egyetlen örömet, ahogy az asszonyéban is. Szinte alig váltottak néhány szót.

* * *

DÉLUTÁN KETTŐKOR JOE SZOKÁS SZERINT SÉTÁLNANI INDULT a Rego Park-i házukból – harmincsaroknyi utat járt be nyugati irányban, minden alkalommal más, tekervényes útvo-

nalon, de kivétel nélkül mindig párhuzamosan a Queens Boulevarddal. Végül elhaladt a Hatvanharmadik úton Angel #1 Falatozója előtt – ez volt az üzenetközvetítője. Ha McCleary kapcsolatba akart vele lépni, felhívta Angelt, Angel pedig – Joe utasítását követve – minden alkalommal ugyanazt a táblát helyezte ki a kirakatba, ugyanazzal az elírással, hogy Joe lássa: *TOJÁSÉS SZALONNÁS SZENDVICS \$1,50*. Angel nem tudta Joe nevét, sem azt, hol él, így Angel biztonságban volt, és ezért Joe is biztonságban volt.

Joe-ban azonban felmerült, hogy új üzenetközvetítőre lenne szüksége. Az első találkozást követően beszélgetésük kizárólag arra korlátozódott, hogy havonta egyszer betért a boltba, vett egy üveg tejet, és ötszáz dollárt hagyott a hűtőben elrejtve. Időnként azonban Angel fia, a tizennégy éves Moises is jelen volt, amikor a tejet vásárolta. Moises magas, nyurga

gyerek volt a növekedés végső szakaszában, és éles eszével mindent észrevett. Joe-nak az a gyanúja támadt, hogy Angel említést tett róla a fiúnak, bár óva intette ettől.

Aztán egy héttel ezelőtt, amikor Cincybe készült a munka miatt, be akart lépni anyja házába a hátsó ajtón, ami a sikátorra nyílt, ahol valamennyi háznak önálló kis garázsa állt. Sosem használta a főbejáratot, és szinte soha senki nem látta, hogy bemegy a házba – a sikátor többnyire kihalt volt, ő meg értette a módját, hogyan mozogjon sebesen és csaknem észrevétlenül –, de amint elfordította a zárat a hátsó ajtón, és eltávolította az apró kartonékeket, melyekből kiderült számára, kinyitották-e távollétében az ajtót, megneszelt valamit, ezért hátrapillantott.

Moises ebben a pillanatban ért fel egy két-szintes ház tűzlépcsőjére a sikátor túloldalán, s egyenesen rászegelte a szemét. Aztán Moises

cimborája is megjelent a tűzlépcsőn – cigarettázni készültek. Joe besurrant az ajtón. Micsoda pech, hogy a több ezer házból, mely anyja háza és Angel boltja között helyezkedik el, Moises barátjának éppen átellenben kell laknia!

A jel, hogy hívja fel McClearyt, a kirakatsban virított, de betért az üzletbe, hogy szót váltson Angellel. Lapátszerű állkapcsát elrejtette, s szemébe húzta a sapkát, hogy arcát ne rögzítse a biztonsági kamera. Cserbarna Carhartt kabátot, kék pólót, farmert és acélkaplis munkavédelmi bakancsot viselt. Minden ruhadarab régi és viseltes volt rajta. Úgy festett, mint bármelyik segédmunkás vagy építőmunkás, aki felépíti, majd lerombolja a várost. Remek álca volt.

Angel a felvágottas pult mögött ácsorgott. Mihelyt megpillantotta, megmerevedett. Idegesnek tűnt. Még nem ért véget a hónap.

Nem jött el a fizetés ideje. Átvonultak a hátsó helyiségbe. Az alacsony, tömzsi Angel nagy svindlernek látszott, noha jó ember volt, ezért esett rá Joe választása.

– Említette a fia, hogy látott? – Joe nem volt híve a tereferének. Minél többet beszél, annál többet tudhatnak meg róla, és minél többet tudnak róla, minél jobban kitapasztalják, annál nagyobb a veszélye annak, hogy bajuk esik.

Angel ösztönösen összehúzta magát, hátát az árukészlet tárolására szolgáló fémpolcnak vetette. Tétovázott. Havi ötszáz dollár igazán az isten áldása volt, de talán túlságosan is nagy áldás.

– Igenis, uram – nyögte Angel. Úgy érezte, Joe megköveteli a katonai választ, jöllehet ő maga soha életében nem szolgált a seregben.

– Mondta, hogy *hol* látott?

– Nem, uram, rászóltam: „*Nehogy elmondd!*”
Tudtam, uram, hogy nem szeretné, ha tudomást szereznék róla. A fiam nem szándékosan látta, uram. Jó gyerek az.

Joe kutatón fürkészte. Angel nem hazudott. Joe megadón rándított egyet a vállán, lassan, gyengéden behunyta a szemét, mintha álltában elaludna. Szemafor volt ez, így vett búcsút. Majd szó nélkül távozott a hátsó helyiségből a maga sajátosan megfoghatatlan módján, s McClearyhez indult. Többé nem akarta látni Angelt. Már nem volt biztonságos.

* * *

JOE MCCLEARYVEL SZEMBEN ÜLT, kettejük közé ékelődött McCleary karcos, ütött-kopott íróasztala. McCleary aprócska, szűkös irodája Manhattanben, a Harmincnyolcadik utca és

a Nyolcadik sugárút sarkán, egy régi épület felső szintjén kapott helyet harmadosztályú könyvelők, biztosítási üzletkötők, ingatlanügynökök, érmeszakértők és tébés fogorvosok által benépesült, hosszú, kígyózó folyosón. Ablaka a szellőzőaknára nézett, de a szomszédos épület teteje felett látszott az égbolt keskeny sávja. Joe különös felhőcsoportot szemlélte. Mintha rothadó fogakról készült röntgenfelvétel lett volna.

McCleary igyekezett pontot tenni egy telefonbeszélgetés végére – már akkor is vonalban volt, amikor Joe belépett –, s közben megtört, elgyötört külsejű cigarettacsikket böködött ceruzával a hamutartóban, mintha széttaposott kis hernyók lettek volna. Időnként megszólalt: „*Igen... igen... igen.*”

Befolyásos biztonsági cégek és rangos ügyvédi irodák rendszeresen fordultak McCleary-hez, hogy feketelistás szabadúszókat közvetít-

sen ki nekik. Nem hivatalosan intézték, kizárólag McClearynek fizettek, aki tiszta volt. A jogsértő módszereket igénylő megbízásokat aztán McCleary kiszervezte a Joe-féléknek, akiket készpénzzel rendezett, egy bizonyos fajta megbízás pedig szinte mindig Joe-nak jutott.

McCleary a hatvanas évei közepét taposta. Egykor a seregben szolgált kommandósként, de volt magánnyomozó is. Csúf, hajszalerekkal hálózott orra iszákosságról árulkodott. Megtermett, züllött alak volt, aki a vénülés útjára lépett. Olcsó, szürke öltönye sátorként lógott rajta, bütykös virsliujjain a sárga köröm elvált az ujjhegytől, valami kemény, barnás anyag nyomta fel alulról – végtagjainak végébe nem jutott oxigén. Régebb óta dohányzott, mint amennyi ideje védte a whiskyt. Joe önkínzasként elképzelte, milyen lehet McCleary körme a lábujján. Gondolatban a szájába vette.